

disse år fører for hans vedkommende til den konklusion, at de mest indflydelsesrige nationer i den pågældende periode altfor sjældent har vist sig i stand til at hæve sig over den mistænksomhed, frygt og mistillid, som udspringer af de pågældende landes forskellige ideologier og forskellige opfattelse af, hvad der tjener verdens interesser bedst. I det store og hele har rivaliteten mellem nationerne fortsat været en fremherskende faktor i det internationale liv. Med adresse til dem, som prøver at stille spørgsmålstegn ved de resultater, som FN har opnået, erklærer generalsekretæren, at han er ganske uenig. I adskillige tilfælde har FN været i stand til at bidrage til at finde en fredelig løsning på væbnede konflikter, således som det var tilfældet i Congo, i striden mellem Holland og Indonesien vedrørende Vest Irian, under missilkrisen på Cuba og i krigen mellem Indien og Pakistan i 1965. Selv i tilfælde, hvor en varig løsning ikke har kunnet opnås, har FN bidraget til at reducere kamphandlingernes varighed og intensitet. FN har således etableret og overvåget våbenhvilearrangementer, som, hvor skrøbelige de end har været, har opretholdt roen i Kashmir, på Cypern og i Mellemøsten. Som tidligere fremhævet er det i de konflikter, som finder sted uden for FN's rammer, at der synes at være ringe udsigt til en hurtig afslutning på blodsudgydelserne. Dette gælder naturligvis først og fremmest krigen i Indokina. Generalsekretæren giver i denne forbindelse udtryk for, at der ville have været mulighed for hurtigere og mere frugtbare forhandlinger, såfremt det kinesiske og det vietnamesiske folk havde været repræsenteret i FN.

Generelt gælder det efter U Thants opfattelse, at man i det forløbne tiår har oplevet en række opmuntrende træk i det internationale samfunds politiske liv. Han anfører som eksempel udviklingen i forholdet mellem supermagterne, afspændingsprocessen i Europa, udviklingen i forholdet til Folkerepublikken Kina og den kendsgerning, at supermagterne i Mellemøsten synes at nære et fælles ønske om at undgå en konfrontation. Udviklingstræk som disse fører til, at generalsekretæren nærer tillid til FN's fremtid og organisationens evne til med støtte og hjælp fra medlemsstaterne at bidrage til at løse det store flertal af vor generations poli-

tiske problemer og at forhindre konflikter, som kunne true menneskehedens fremtid.

B. Indokina.

Konflikten i Indokina er efter generalsekretærens opfattelse en direkte udfordring til FN's principper og autoritet. På trods af visse positive elementer er det stadig vanskeligt at forudse, hvornår og hvorledes denne tragiske krig vil blive bragt til afslutning. Det er mere nødvendigt end nogensinde, at begge konfliktparter viser fleksibilitet, tolerance og vilje til at bøje af som udtryk for deres ønske om fremskridt på den vanskelige vej henimod fred. Den forøgede brug af destruktionsmekanik og begge parter fortsatte krænkelser af de mest fundamentale menneskerettigheder giver anledning til særlig bekymring. Spørgsmålet er, om en afslutning på den tragiske situation i Vietnam nogensinde ser dagens lys, så længe befolkningen i området ikke får lejlighed til frit at give udtryk for sine ønsker uden nogen indblanding udefra. En varig løsning må uden hensyn til dens form utvivlsomt tage hensyn til en politisk realitet, som samtidig er en af årsagerne til den nuværende konflikt: fællesskab i sprog og civilisation mellem Nord- og Sydvietnam.

En anden foruroligende faktor for så vidt angår situationen i Indokina har været udvidelsen af konflikten til Laos og Cambodia. Der vil ikke blive fundet nogen løsning på konflikten i Laos, så længe bombetogterne fortsætter, og så længe kongedømmet nægtes retten til at udøve sin suverænitet over dele af territoriet. Tilsvarende gælder det, at Cambodia bør have lov til at leve i fred, befriet for intervention udefra.

C. FN's struktur, funktioner og medlemskab.

Det siges ofte, at FN bliver stadig mere ineffektiv. Det hævdes, at sikkerhedsrådet mødes mindre og mindre hyppigt, og når det endelig mødes da ikke er i stand til at agere på effektiv vis. Det fremføres, at stormagterne i stadig større grad løser problemerne uden for FN, og at generalforsamlingen mere og mere koncentrerer sig om økonomiske sager, medens den for så vidt angår vanskelige politiske problemer vedtager et væld af resolutioner, som kun har lidt med virkeligheden at gøre. I hvilket omfang